

بررسی شیوع عفونت‌های ویروسی قابل انتقال از طریق خون در اهداکنندگان مستمر و غیر مستمر اراک ۶ ماه اول سال ۱۳۸۳

دکتر فاطمه سادات مهدویانی^۱، دکتر سعید صارمی^۲، دکتر مهتاب مقصودلو^۳، دکتر علی اکبر پورفتح‌اله^۴

چکیده

سابقه و هدف

عفونت‌های منتقله از راه خون، همواره به عنوان یکی از مشکلات مصرف خون و فرآورده‌های خونی مطرح بوده‌اند، در این مطالعه شیوع ویروس‌های هیپاتیت B، C و ایدز و عوامل مرتبط با آن در بین اهداکنندگان مستمر و غیر مستمر پایگاه اراک طی ۶ ماه اول سال ۱۳۸۳ بررسی شده‌است.

مواد و روش‌ها

مطالعه با طراحی داده‌های موجود به صورت سرشماری ۱۱۶۱۵ اهداکننده پایگاه اراک انجام شد. اطلاعات مورد نیاز با مراجعه به پرونده اهداکنندگان جمع‌آوری شد. نمونه‌های به دست آمده به تفکیک مستمر و غیر مستمر بودن بر حسب خصوصیات دموگرافیک بررسی و نتایج حاصل بر اساس آزمون کای دو (Chi-square) و دقیق فیشر (Fisher's exact test) و رگرسیون لجستیک با استفاده از نرم‌افزار SPSS تجزیه و تحلیل آماری شدند.

یافته‌ها

۴۰٪ از کل اهداکنندگان مستمر و ۶۰٪ غیر مستمر بودند. طبق آزمایش‌های تاییدی، شیوع HBV، HCV و HIV در کل اهداکنندگان ۰/۶۸٪، ۰/۲٪ و ۰٪ بود. در اهداکنندگان مستمر این مقادیر ۰/۱٪، ۰/۰۲٪ و ۰٪ و در اهداکنندگان غیر مستمر ۰/۱۰۵٪، ۰/۴۵٪ و ۰٪ به دست آمد. ۱/۴٪ از کل خون‌های اهدایی به دلیل مثبت شدن یکی از آزمایش‌های غربالگری الیزا از چرخه توزیع خارج شدند که این میزان در اهداکنندگان غیر مستمر ۱۱ برابر مستمرها بود. در این مطالعه عفونت‌های ویروسی در اهداکنندگان غیر مستمر شیوع بیشتری داشت (p<۰/۰۰۰۱). این عفونت‌ها به روش آزمایش‌های تاییدی در اهداکنندگان مستمر، در واحد سیار شیوع بیشتری داشت (p<۰/۰۰۰۱). در اهداکنندگان غیر مستمر فقط در افرادی که تحصیلات کارشناسی و بیشتر داشتند شیوع عفونت‌ها کمتر بود (p<۰/۰۵).

نتیجه‌گیری

شیوع عفونت‌های ویروسی در اهداکنندگان مستمر بسیار کمتر از اهداکنندگان غیر مستمر است. آموزش صحیح اهداکنندگان از نظر بیماری‌های ویروسی و شرایط اهدای خون و تفهیم رفتار اهدای خون در جهت تشویق به اهدای مستمر، راه حل کاهش آلودگی‌های ویروسی می‌باشد.

کلمات کلیدی: شیوع، HIV، HCV، HBV

تاریخ دریافت: ۱۴/۱/۳۰

تاریخ پذیرش: ۱۴/۱۲/۲۳

- ۱- مؤلف مسئول: پزشک عمومی - مرکز تحقیقات سازمان انتقال خون ایران و پایگاه منطقه‌ای اراک - صندوق پستی ۸۵۸
- ۲- پزشک عمومی - مرکز تحقیقات سازمان انتقال خون ایران و پایگاه منطقه‌ای اراک
- ۳- متخصص پزشکی اجتماعی - مرکز تحقیقات سازمان انتقال خون ایران
- ۳- PhD ایمونولوژی - مرکز تحقیقات سازمان انتقال خون ایران

مقدمه

طی ۳۰ سال گذشته، ویروس‌هایی که عامل ایجاد هپاتیت B، C و ایدز هستند شناخته شده‌اند. خطر سرایت کنونی با هر کدام از این ویروس‌ها در نتیجه تزریق خون، در مورد ویروس‌های هپاتیت C و B کمتر از یک در صد هزار واحد و در مورد HIV کمتر از یک در یک میلیون واحد خون است (۱، ۲). تاکنون ۳۳/۴ میلیون نفر در سراسر دنیا به HIV آلوده شده‌اند. در حال حاضر بیشترین آلودگی به ویروس HIV در قاره آسیا مربوط به کشورهای هند و تایلند است (۳). در مطالعات مختلف نشان داده شده است که به ترتیب ۵٪ و ۳٪ از جمعیت جهان ناقل هپاتیت B و C هستند. در آمریکا نیز شیوع هپاتیت B بر اساس حضور HBCAb ۴/۹٪ و شیوع هپاتیت C ۱/۸٪ می‌باشد (۴، ۵). در کشور ما نیز شیوع هپاتیت B حدوداً ۳٪ است. طی مطالعه‌ای که بر روی اهداکنندگان خون اصفهان در سال‌های ۷۸ الی ۸۰ جهت تعیین شیوع نشانگرهای ویروس هپاتیت B، C و ایدز انجام شده، حداکثر شیوع این نشانگرها به ترتیب ۱/۲٪، ۲/۴٪ و ۰/۴٪ (به روش الیزا) بوده‌است. مطالعات مشابه طی همین سال‌ها در کرمان نشان داد که هپاتیت B و C به ترتیب حداکثر ۱/۳٪ و ۱/۶٪ (به روش الیزا) شیوع داشته‌اند. با توجه به این که هپاتیت ویروسی یکی از علل مهم نارسایی شدید کبد می‌باشد و از هر ۱۰۰۰۰۰ ناقل ویروس هپاتیت B، ۲۸۰ نفر مبتلا به سرطان کبد می‌شوند که در حال حاضر عامل یک میلیون مرگ در سال می‌باشد، بنابراین شناسایی آلودگی‌های ویروسی نقش مهمی در جلوگیری از این عارضه دارد (۸-۵).

یکی از راه‌های به حداقل رساندن خطر این انتقال، غربالگری صحیح اهداکنندگان خون می‌باشد که خود شامل انتخاب اهداکنندگان سالم، از جمله اهداکنندگان مستمر و انجام آزمون‌های دقیق آزمایشگاهی می‌باشد. لازم به ذکر است اهداکنندگان مستمر به دلیل این که مکرراً غربالگری می‌شوند در زمره کم خطرترین اهداکنندگان قرار دارند.

برای برنامه‌ریزی جهت آموزش اهداکنندگان و نیل به بالاترین کارایی در جلب اهداکننده و جمع‌آوری خون سالم، دانستن شیوع آلودگی‌های ویروسی و میزان از دست

دادن خون در گروه‌های مختلف اهداکنندگان بسیار مهم است. با توجه به این که چنین مطالعه‌ای در پایگاه اراک انجام نشده، لذا بر آن شدیم تا با استفاده از اطلاعات اپیدمیولوژی به بررسی ارتباط شیوع عفونت‌های ویروسی و میزان از دست دادن خون در دو گروه از اهداکنندگان مستمر و غیر مستمر، با توجه به خصوصیات دموگرافیک آن‌ها بپردازیم.

مواد و روش‌ها

این مطالعه با طراحی داده‌های موجود انجام شد. جمعیت مورد مطالعه را تمامی اهداکنندگان خون پایگاه اراک در نیمه اول سال ۱۳۸۳ که ۱۱۶۱۵ نفر بودند، تشکیل دادند. نمونه‌گیری به صورت سرشماری انجام شد. با مراجعه به پرونده کلیه اهداکنندگان، اطلاعات لازم به تفکیک مستمر و غیر مستمر بودن جمع‌آوری شد.

افرادی که به روش الیزا از نظر HIVAb، HBsAg و HCVAb مثبت بودند مشخص شده و سپس نتایج آزمایش‌های تاییدی آن‌ها (HCV، ریبا، HIV بلات و HBsAg confirm) استخراج شد. نمونه‌های به دست آمده از اهداکنندگان به تفکیک مستمر و غیر مستمر بودن بر حسب متغیرهای سن، جنس، تأهل، مکان اهدای خون، شغل و تحصیلات بررسی شدند و نتایج حاصل بر اساس آزمون کای دو و دقیق فیشر و رگرسیون لجستیک با استفاده از نرم‌افزار SPSS تجزیه و تحلیل شدند.

یافته‌ها

میزان خون اهدا شده طی ۶ ماه اول سال ۸۳ در پایگاه اراک ۱۱۶۱۵ واحد بوده که ۴۰٪ (۴۶۱۹ واحد) از آن توسط اهداکنندگان مستمر تأمین شده‌است. ۹۹۶۷ نفر (۸۵/۸٪) از اهداکنندگان مرد و ۱۶۴۸ نفر (۱۴/۲٪) زن بودند. ۸۶۱۲ نفر (۷۴/۱٪) متأهل و ۳۰۰۳ نفر (۲۵/۹٪) مجرد بودند. ۵۶۵۹ نفر (۴۸/۷٪) در واحد سیار و ۵۹۲۶ نفر (۵۱/۳٪) در مرکز سازمان، اهدای خون داشتند. از نظر وضعیت اشتغال ۳۵۳۰ نفر (۳۰/۴٪) کارمند، ۳۵۹۵ نفر (۳۱٪) شغل آزاد، ۱۳۹۱ نفر (۱۲٪) خانه‌دار، ۸۷۹ نفر (۷/۵٪) کارگر، ۸۳۶ نفر (۷/۲٪) دانشجو، ۳۲۱ نفر (۲/۷٪) محصل، ۴۰۱ نفر (۳/۵٪) کادر نظامی، ۲۴۱ نفر (۲٪)

اهدانندگان پایگاه اراک به تفکیک نوع عفونت ویروسی به روش تأییدی نشان می دهد. در این مطالعه فراوانی آلودگی های ویروسی HBV و HCV در هر دو گروه مستمر و غیر مستمر اختلاف معنی دار داشت ($p < 0.001$).

جداول شماره ۲ و ۳ فراوانی آلودگی ویروسی ۲ گروه را بر حسب جنسیت، تأهل و مکان اهدای خون نشان می دهند. در اهدانندگان مستمر، این عفونت ها از نظر بررسی فاکتور جنس و تأهل اختلاف معنی داری نداشتند ولی در بررسی مکان، اهدانندگان مستمری که در واحد سیار خون اهدا نموده بودند، آلودگی ویروسی بیشتری داشتند ($p < 0.001$) ولی در بررسی اهدانندگان غیر مستمر این متغیرها تفاوت معنی داری نداشتند.

بررسی متغیر شغل در اهدانندگان مستمر نشان داد که در ۰/۲٪ از کارمندان، ۰/۱٪ از افرادی که شغل آزاد داشتند، ۰/۵٪ از اهدانندگان خانه دار، ۰/۳٪ از کارگران و ۱٪ از اهدانندگان مستمری که بیکار بودند، آزمایش های مربوط به روش تأییدی مثبت بودند. هیچ یک از اهدانندگان مستمر کشاورز، کادر نظامی، دانشجو و محصل آزمایش مثبت تأییدی نداشتند.

این مقایسه در اهدانندگان غیر مستمر نشان داد که ۱/۵٪ کارمندان، ۱٪ از اهدانندگان دارای شغل آزاد، ۱/۶٪ از اهدانندگان خانه دار، ۱/۲٪ از کارگران، ۰/۸٪ از اهدانندگان دانشجو و محصل، ۱/۴٪ از اهدانگانی که کادر نظامی بودند، ۲/۶٪ از کشاورزان و ۲/۱٪ از اهدانگانی که بیکار بودند، آزمایش مثبت تأییدی داشتند.

سرباز، ۱۰۸ نفر (۱٪) کشاورز و ۳۱۳ نفر (۲/۷٪) بیکار بودند. از نظر تحصیلات ۵۶۵ نفر (۴/۸٪) بیسواد، ۴۱۷۴ نفر (۳۶٪) زیر دیپلم، ۴۶۳۷ نفر (۴۰٪) دیپلم، ۸۱۲ نفر (۷٪) کاردان، ۱۲۱۶ نفر (۱۰/۴٪) کارشناس و ۲۱۱ نفر (۱/۸٪) مدرک تحصیلی دکترا و کارشناسی ارشد داشتند.

طبق آزمایش های تأییدی، میانگین سن اهدانندگان مستمری که آزمایش مثبت داشتند $12/8 \pm 33/1$ سال (محدوده ۱۹-۶۱ سال) و در اهدانندگان غیر مستمر $39/5 \pm 11$ سال (محدوده ۵۸-۲۰ سال) بود.

از کل اهدانندگان ۱۷۰ نفر (۱/۴٪) به روش الیزا آلودگی ویروسی داشتند. این تعداد شامل ۱۴ نفر (۸/۲٪) اهداننده مستمر و ۱۵۶ نفر (۹۱/۸٪) غیر مستمر بودند. ۱۱۳ نفر (۰/۹٪) از کل اهدانندگان طبق آزمایش های تأییدی، آلودگی ویروسی داشتند (شامل ۷ نفر (۶٪) مستمر و ۱۰۶ نفر (۹۴٪) غیر مستمر).

در این تحقیق ۰/۱٪ از کل اهدانندگان مستمر و ۱/۵٪ از کل اهدانندگان غیر مستمر بر اساس آزمون های تأییدی، آزمایش مثبت داشتند.

در این مطالعه در کل اهدانندگان HBsAg، HCVAb و HIVAb به روش الیزا به ترتیب ۰/۷٪، ۰/۷٪ و ۰/۴٪ شیوع داشت و طبق آزمایش های تأییدی شیوع HBV، HCV و HIV به ترتیب ۰/۶۸٪، ۰/۲٪ و ۰٪ بود. در اهدانندگان مستمر این مقادیر به روش آزمایش تأییدی شامل ۰/۱٪، ۰/۰۲٪ و ۰٪ و در اهدانندگان غیر مستمر این مقادیر شامل ۱/۰۵٪، ۰/۴۵٪ و ۰٪ بود.

جدول شماره ۱ فراوانی آلودگی ویروسی را در

جدول شماره ۱: فراوانی عفونت های ویروسی قابل انتقال از راه خون در اهدانندگان مستمر و غیر مستمر اراک به تفکیک نوع آلودگی به روش تأییدی در ۶ ماه اول سال ۱۳۸۳

اهدانکنده	ندارد			دارد		
	HBV n=۱۱۵۳۵	HCV n=۱۱۵۸۲	HIV n=۱۱۶۱۵	HBV n=۸۰	HCV n=۳۳	HIV n=۰
مستمر	۴۶۱۳ (۴۰)	۴۶۱۸ (۴۰)	۴۶۱۹ (۴۰)	۶ (۷/۵)	۱ (۳)	۰
غیر مستمر	۶۹۲۲ (۶۰)	۶۹۶۴ (۶۰)	۶۹۹۶ (۶۰)	۷۴ (۹۲/۵)	۳۲ (۹۷)	۰

جدول شماره ۲: فراوانی عقونتهای ویروسی قابل انتقال از راه خون به روش تأییدی در اهداکنندگان مستمر اراک به تفکیک جنس، تأهل و مکان اهدای خون در نیمه اول سال ۸۳

عوامل مرتبط عقونت ویروسی		جنسیت		تأهل		مکان	
		مرد تعداد(درصد)	زن تعداد(درصد)	متأهل تعداد(درصد)	مجرد تعداد(درصد)	واحدسیار تعداد(درصد)	مرکز تعداد(درصد)
ندارد		۴۰۸۸ (۹۹/۸)	۵۲۴ (۹۹/۶)	۳۵۰۴ (۹۹/۸)	۱۱۰۸ (۹۹/۸)	۱۷۹۰ (۹۹/۶)	۲۸۲۲ (۱۰۰)
دارد		۵ (۰/۲)	۲ (۰/۴)	۵ (۰/۲)	۲ (۰/۲)	۷ (۰/۴)	۰ (۰)

جدول شماره ۳: فراوانی عقونتهای ویروسی قابل انتقال از راه خون به روش تأییدی در اهداکنندگان غیر مستمر اراک به تفکیک جنس، تأهل و مکان اهدای خون در نیمه اول سال ۸۳

عوامل مرتبط عقونت ویروسی		جنسیت		تأهل		مکان	
		مرد تعداد(درصد)	زن تعداد(درصد)	متأهل تعداد(درصد)	مجرد تعداد(درصد)	واحدسیار تعداد(درصد)	مرکز تعداد(درصد)
ندارد		۵۷۸۳ (۹۸)	۱۱۰۷ (۹۹)	۵۰۲۰ (۹۸)	۱۸۷۰ (۹۹)	۳۸۱۲ (۹۹)	۳۰۷۸ (۹۸)
دارد		۹۱ (۲)	۱۵ (۱)	۸۳ (۲)	۲۳ (۱)	۵۰ (۱)	۵۶ (۲)

این عقونتهای در هر گروه از اهداکنندگان مستمر و غیر مستمر به تفکیک شغل اختلاف معنی داری نداشت. از نظر بررسی تحصیلات، کل اهداکنندگان به ۳ گروه تقسیم شدند. گروه اول، دارای مدرک کارشناس، کارشناسی ارشد و دکترا بودند. گروه دوم مدرک دیپلم و فوق دیپلم و گروه سوم دارای مدرک کمتر از دیپلم و بیسواد بودند. از ۷ نفر اهداکننده مستمری که آزمایشهای تأییدی مثبت داشتند، ۲ نفر در گروه دوم (مدرک تحصیلی دیپلم و فوق دیپلم) و ۵ نفر در گروه سوم (مدرک تحصیلی کمتر از دیپلم و بیسواد) بودند.

از ۱۰۶ نفر اهداکننده غیر مستمری که آزمایش تأییدی مثبت داشتند، ۱۰ نفر (۹/۴٪) مدرک تحصیلی کارشناس و کارشناسی ارشد داشتند. ۳۹ نفر (۳۶/۸٪) دیپلم و فوق دیپلم و ۵۷ نفر (۵۳/۸٪) زیر دیپلم و بیسواد بودند. بررسی متغیر تحصیلات فقط در اهداکنندگان غیر مستمر اختلاف

معنی دار داشت به طوری که در اهداکنندگانی که مدرک تحصیلی کمتر از دیپلم (زیر دیپلم و بیسواد) داشتند، عقونتهای ویروسی نسبت به اهداکنندگان دارای مدرک کارشناسی به بالا شیوع بیشتری داشتند ($OR=1/66$ ، $p<0/05$).

بحث

برنامههای مؤثر برای حفظ و پیشبرد سلامت خون محتاج شناسایی جمعیتهای هدف برای آموزش و جذب اهداکننده است.

به طور کلی شناسایی گروههای سالم که پتانسیل تبدیل شدن به اهداکننده مستمر را دارند در این زمینه بسیار مهم است. بنابراین برای تأمین کافی ذخیره خون، برنامههای خاص جهت جلب گروههای سالم اهداکنندگان ضروری به نظر می رسد. جهت شناسایی این گروهها باید

ارتباط بین شیوع عفونت‌های ویروسی و خصوصیات دموگرافیک اهداکنندگان را مشخص نمود. در این مطالعه در کل اهداکنندگان پایگاه اراک طبق آزمون‌های تاییدی، شیوع HBV، HCV و HIV به ترتیب ۰/۶۸٪، ۰/۲٪ و ۰٪ بود. هپاتیت B و C در اهداکنندگان غیر مستمر ۱۰ و ۲۲/۵ برابر بیشتر از اهداکنندگان مستمر شیوع داشت. در این تحقیق عفونت‌های ویروسی در اهداکنندگان غیر مستمر شیوع بیشتری داشت.

در این تحقیق از بین متغیرهای مورد مطالعه، در مورد اهداکنندگان مستمر، فقط متغیر مکان ($p < ۰/۰۰۱$) و در مورد اهداکنندگان غیر مستمر متغیر تحصیلات ($p < ۰/۰۵$) تفاوت معنی‌دار داشتند. به‌طوری‌که اهداکنندگان مستمری که در مرکز، اهدای خون داشتند و اهداکنندگان غیر مستمری که تحصیلات کارشناسی و بیشتر داشتند، آلودگی ویروسی کمتری نسبت به گروه‌های مقایسه شده داشتند.

در کشور ما طی مطالعه‌ای که دکتر علویان در سال ۲۰۰۲ انجام داد، شیوع HCV در بین اهداکنندگان خون ایرانی (طبق آزمون ریبا) ۰/۱٪ بوده که از شیوع HCV در مطالعه ما کمتر بوده است (۹).

این امر لزوم یک برنامه‌ریزی صحیح جهت افزایش آگاهی و آموزش اهداکنندگان را می‌طلبد.

شیوع هپاتیت B در مطالعه‌ای که دکتر علویان و دکتر یکتاپرست بر روی اهداکنندگان خون قزوین انجام دادند ۰/۰۸٪ بود. فاکتورهای خطر ابتلا به هپاتیت B در این مطالعه عبارت بود از اهداکننده زن، متأهل، تحصیلات کمتر از دیپلم و سن بیشتر از ۳۵ سال که از نتایج مطالعه ما بیشتر می‌باشد (۱۰).

طی مطالعه‌ای که دکتر امینی در ایران بر روی اهداکنندگان داوطلب خون انجام داد، شیوع (HBsAg) HBV در اهداکنندگان خون مناطق مختلف ایران از جمله مشهد، تبریز، اصفهان و زاهدان ۰/۹۸٪، ۰/۹۲٪ و ۰/۵۸٪ و ۰/۱۴٪ برآورد شد (۱۱). استان مرکزی نیز از لحاظ جغرافیایی در همسایگی استان اصفهان واقع شده است که این مطلب نتایج حاصل از مطالعه ما را در مورد شیوع هپاتیت B تأیید می‌کند.

در مطالعه‌ای که دکتر قوانینی بر روی اهداکنندگان خون

شیراز انجام داد، شیوع HBsAg ۱/۰۷٪ و HCVAb ۰/۵۹٪ بود (۱۲). در مطالعه ما شیوع HBsAg کمتر و HCVAb نسبت به اهداکنندگان شیراز بیشتر بود.

طی مطالعه‌ای که سلدن طی سال‌های ۲۰۰۱ تا ۱۹۹۳ بر روی اهداکنندگان خون انگلیس انجام داد، شیوع HIV، HCV و HBV، ۰/۸، ۱۰ و ۴/۰۷ در هر ۱۰۰۰۰۰ اهدای خون بود. خطر عفونت‌های ویروسی در این مطالعه بسیار پایین برآورد شد (۱۳).

در مطالعه‌ای که مورفی بر روی اهداکنندگان خون آمریکا انجام داد شیوع اولیه عفونت HCV، ۳/۶٪ در هر ۱۰۰۰ نفر برآورد شد که از نتایج مطالعه ما کمتر می‌باشد (۱۴). در سال ۲۰۰۲ شیوع HCVAb در بین اهداکنندگان خون جنوب برزیل ۱/۱٪ بود که از نتایج مطالعه ما بیشتر می‌باشد (۱۵). طی مطالعه‌ای که آندرادنتو در سال ۱۹۹۹ تا ۱۹۹۲ بر روی اهداکنندگان خون برزیل انجام داد، شیوع HIV طبق آزمون بلات در اهداکنندگان ۱۴۹٪ بود و در مردان شیوع بیشتری داشت. این نتایج از یافته‌های مطالعه ما بیشتر می‌باشد (۱۶).

در مطالعه‌ای که هپر در ترکیه بر روی اهداکنندگان خون در سال‌های ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۳ انجام داد شیوع HBsAg بین ۲/۲٪ الی ۳/۵٪ و HCVAb ۰/۸٪ بود. هیچ‌کدام از اهداکنندگان HIV مثبت نبودند. این نتایج از یافته‌های مطالعه ما بیشتر می‌باشد (۱۷).

در سال ۱۹۹۸ شیوع HBsAg و HCVAb در اهداکنندگان خون عربستان ۴٪ و ۱٪ برآورد شد که از نتایج مطالعه ما بیشتر می‌باشد (۱۸). شیوع HBsAg و HCVAb و HIVAb در اهداکنندگان خون داوطلب پاکستان ۰/۸٪، ۰/۴۶٪ و ۰٪ بود که در این تحقیق عفونت‌های ویروسی شیوع بیشتری نسبت به مطالعه ما داشتند (۱۹). در مطالعه‌ای که طی سال‌های ۱۹۹۲ تا ۱۹۹۸ بر روی اهداکنندگان خون عربستان انجام شد، شیوع HBsAg، HCVAb و HIVAb در این افراد ۳/۶٪، ۲٪ و ۰/۰۹٪ گزارش شد. در این مطالعه شیوع عفونت‌های ویروسی در اهداکنندگان داوطلب خون که ۱۴/۸٪ کل اهداکنندگان را تشکیل می‌دادند، به ترتیب ۲/۵٪، ۱/۸٪ و ۰٪ بود که از نتایج مطالعه ما بیشتر می‌باشد (۲۰).

همان‌گونه که مشاهده می‌شود شیوع عفونت‌های

ویروسی در اهداکنندگان خون مطالعه ما نسبت به کشورهای همسایه از جمله ترکیه، پاکستان و عربستان بسیار کمتر است که در اثر آگاهی بیشتر و غربالگری بهتر اهداکنندگان ما نسبت به کشورهای مذکور می‌باشد. ولی نتیجه ایده‌آل و مطلوب مورد نظر ما مطالعات انجام شده در کشورهای انگلیس و آمریکا می‌باشد که شیوع این عفونت‌ها را بسیار پایین گزارش کرده‌اند. به نظر می‌رسد افزایش تعداد اهداکنندگان مستمر (۸۰٪ الی ۹۰٪) نسبت به اهداکنندگان بار اول (۱۰٪ الی ۲۰٪) و یا ارایه آگاهی صحیح در مورد بیماری‌های منتقله از راه خون و دوره پنجره به اهداکنندگان این کشورها منجر به نتایج مذکور شده است که هر دو مورد نیازمند برنامه‌ریزی گسترده جهت آموزش‌های خاص در هر گروه از اهداکنندگان بار اول و مستمر است.

در مطالعه ما ۱/۴٪ از کل خون‌های اهدایی به دلیل مثبت بودن یکی از آزمایش‌های غربالگری از چرخه توزیع خارج شدند که این میزان در اهداکنندگان غیر مستمر ۱۱ برابر مستمرها بود. طی مطالعه‌ای در انگلیس فراوانی بیماری‌های ویروسی منتقله از راه خون ۰/۱۵٪ در هر ۱۰۰۰۰۰ اهداکننده بود. در این مطالعه ۹۰٪ از اهداکنندگان مستمر بودند (۱۳). در مطالعه‌ای که در سال ۱۹۹۹ در اسکاتلند انجام شد، ۱٪ واحدهای خون حداقل برای یکی از آزمایش‌ها مثبت شدند که این نتایج از یافته‌های ما کمتر می‌باشد (۲۱).

طبق مطالعات انجام شده در آمریکا طی سال ۱۹۹۷، در حدود ۴٪ واحدهای خون به دلیل مثبت بودن یکی از آزمون‌ها از چرخه توزیع خارج شدند که یکی از این آزمایش‌ها شامل آزمون ALT نیز بود (۲۲). مطالعات انجام شده در پاکستان در سال ۱۹۹۸ نشان داد ۳/۲۸٪ از اهداکنندگان داوطلب و ۷/۹٪ از اهداکنندگان جایگزین دارای عفونت ویروسی بودند که منجر به خارج شدن خون آن‌ها از چرخه توزیع شد (۱۹). نتایج این مطالعات از یافته‌های ما بیشتر بود. به نظر می‌رسد جلوگیری از کاهش ذخیره‌های خونی ناشی از حذف خون‌های آلوده، وابسته به افزایش کلی تعداد اهداکنندگان مستمر و رعایت معیارهای دقیق غربالگری می‌باشد. از جمله معیارهای مورد

نظر می‌توان به آموزش و تفهیم صحیح روش‌های انتقال و ویروس‌های منتقله از راه خون به اهداکنندگان اشاره نمود. در مطالعه ما ۴۰٪ از اهداکنندگان مستمر و ۶۰٪ غیرمستمر بودند. ۱/۰٪ از اهداکنندگان مستمر و ۱/۵٪ از اهداکنندگان غیر مستمر آلودگی ویروسی داشتند. شیوع HCV، HBV و HIV در اهداکنندگان مستمر ۱/۰٪، ۰/۰۲٪، ۰٪ و در غیر مستمر ۱/۰۵٪ و ۰/۴۵٪ و ۰٪ بود. براساس مطالعات انجام شده طی سال‌های ۱۹۹۱ تا ۱۹۹۸ بر روی اهداکنندگان آمریکا، ۸۰٪ از اهداکنندگان مستمر بودند و شیوع عفونت‌های ویروسی در اهداکنندگان بار اول بیشتر از اهداکنندگان مستمر بود (۲۳). هم‌چنین طبق مطالعه مارشال نیز ۸۰٪ از اهداکنندگان آمریکا مستمر بوده و نسبت به اهداکنندگان بار اول عفونت ویروسی کمتری داشتند (۲۴).

طی مطالعه‌ای در آمریکا شیوع HCV طبق آزمون ریا در اهداکنندگان بار اول ۰/۳٪ و در اهداکنندگان مستمر ۰/۰۷۴٪ گزارش شد (۲۵).

مطالعه اهداکنندگان خون انگلیس طی سال‌های ۱۹۹۳ تا ۲۰۰۱ نشان داد که ۹۰٪ از اهداکنندگان مستمر بودند. در این مطالعه شیوع HBsAg، HCVAb و HIVAb در اهداکنندگان مستمر ۰/۶، ۳/۵ و ۰/۴ و در اهداکنندگان بار اول ۳۱/۹، ۶۵/۱ و ۴/۷٪ در هر ۱۰۰۰۰۰ اهداکننده بود (۱۳). در مطالعه ما نیز اهداکنندگان مستمر آلودگی بسیار کمتری داشتند ولی نتایج بسیار کمتری که در مطالعات انجام شده قبلی، گزارش شده می‌تواند در اثر درصد بیشتر اهداکنندگان مستمر آنان باشد. در مطالعه‌ای که نانتاجیت طی سال‌های ۱۹۹۱ تا ۲۰۰۱ بر روی اهداکنندگان شمال تایلند انجام داد، شیوع HIV از ۴/۰۴٪ در سال ۱۹۹۱ به ۰/۳۸٪ در سال ۲۰۰۱ نزول کرد. شیوع کلی HIV در اهداکنندگان بار اول و در مردان، بیشتر بود. شیوع HBsAg و HCVAb در سال ۲۰۰۰ در بین مردان اهداکننده (۶٪ و ۵۲٪) بیشتر از زنان (۵/۳٪ و ۰/۹٪) بود. سیر نزولی شیوع HIV در اهداکنندگان خون این مطالعه ناشی از پیشرفت به سمت اهدای خون داوطلبانه و مستمر بود (۲۶). این نتایج از یافته‌های ما بسیار بیشتر می‌باشد. در مطالعه ما میانگین سنی مبتلایان در اهداکنندگان مستمر ۳۳/۱ ± ۱۲/۸ سال و در غیر مستمر ۱۱ ± ۳۹/۵ سال بود. طی مطالعه‌ای

واحد سیار تفاوتی در این خصوص مشاهده نشد. این امر ناشی از ثابت بودن هر دو مرکز خونگیری می باشد ولی همان گونه که مشاهده می شود، با توجه به مکانیزه بودن مرکز سازمان به سیستم کامپیوتری، به دلیل ثبت سابقه اهداکنندگان مستمر، هیچ مورد از آلودگی ویروسی گزارش نشد که نشان دهنده لزوم مکانیزه شدن تمام مراکز خونگیری می باشد. از نقاط قوت این تحقیق، حجم نمونه زیاد و دسترس بودن آن بود ولی به دلیل این که در مقطع زمانی و مکانی محدود انجام شده، تعمیم پذیری آن مشکل است زیرا همان گونه که ذکر شد مناطق جغرافیایی کشور ما الگوی بیماری متفاوتی دارند.

نتیجه گیری

یافته های تحقیق حاضر نشان می دهد که اهداکنندگان مستمر بسیار کمتر از اهداکنندگان غیر مستمر در معرض خطر عفونت های ویروسی هستند. کاهش اساسی در شیوع عفونت های ویروسی می تواند اولاً به وسیله اطلاع رسانی وسیع و آموزش مناسب گروه های پرخطر شناخته شده در تحقیق و ثانیاً به وسیله راه کارهای مناسب و ارتقای فرهنگ اهدای مستمر به دست آید. از جمله می توان به تفهیم رفتار اهدای خون جهت آشنا کردن اهداکنندگان جدید به اهدای مستمر و تشویق اهداکنندگان مستمر به افزایش تواتر اهدای خون (در حد صحیح و منطقی) اشاره نمود. به نظر می رسد تشویق اهداکنندگان مستمر در حال حاضر راه حل کاهش شیوع بیماری های عفونی مورد بحث می باشد. بررسی آگاهی اهداکنندگان نسبت به ویروس های منتقله از راه خون و شرایط اهدای خون تأثیر به سزایی در کاهش شیوع این بیماری ها دارد. در آن صورت می توان از روش های آموزشی متناسب هر گروه به منظور دستیابی به اهداف عالی سازمان استفاده نمود.

تشکر و قدردانی

این تحقیق با حمایت های مالی مرکز تحقیقات سازمان انتقال خون ایران و در پایگاه اراک به انجام رسیده است. لذا از مرکز تحقیقات سازمان انتقال خون و کلیه همکارانی که ما را در به انجام رساندن این تحقیق یاری و مساعدت نمودند تشکر و قدردانی می شود.

که بر روی اهداکنندگان HCV مثبت آمریکا انجام شد، محدوده سنی ۳۹-۳۰ سال با شیوع ۶/۹ در ۱۰۰۰ نفر بیشترین فراوانی و سن زیر بیست سال با شیوع ۰/۵ در هر ۱۰۰۰ نفر کمترین فراوانی را به خود اختصاص داد. فاکتورهای خطر ابتلا به HCV در این مطالعه عبارت بودند از جنس مرد، سن ۴۹-۳۰ سال، تحصیلات کمتر از دیپلم و اهداکننده بار اول که این نتایج با یافته های ما مطابقت داشت (۱۴). طبق مطالعه ای که بر روی اهداکنندگان برزیل انجام شد، عفونت HCV در بین مردان، اهداکنندگان ۵۹-۳۰ سال، تحصیلات کمتر از ۵ سال و اهداکنندگان بار اول شیوع بیشتری داشت که مشابه نتایج ما بود (۱۵).

شیوع HIV در اهداکنندگان خون برزیل در زنان ۱۸ تا ۵۰ ساله فراوانی بیشتری داشت. در این مطالعه شیوع HIV در اهداکنندگان بار اول و مستمر تفاوتی نداشت که برخلاف نتایج مطالعه ما بود (۱۶). طبق مطالعه ای که دامسین بر روی اهداکنندگان خون آمریکا در سال ۱۹۹۸ انجام داد، HIV در اهداکنندگان ۱۹ ساله و HBV در اهداکنندگان ۲۰ تا ۲۴ ساله بیشترین شیوع را داشت که کمتر از سن مبتلایان در مطالعه ما می باشد (۲۷). این امر غربالگری دقیق و ارایه آموزش های لازم را در گروه سنی تحقیق ما (۴۰-۳۰ سال) می طلبد به علاوه آموزش اهداکنندگانی که دارای تحصیلات پایین تر می باشند می تواند به طرق مختلف از جمله برقراری ارتباط کلامی مؤثر با اهداکننده صورت پذیرد.

به نظر می رسد اهداکنندگان جوان ما در زمره گروه های کم خطر می باشند. از آن جا که این افراد پتانسیل بیشتری برای اهدای مستمر خون دارند می توان برای تأمین ذخایر خونی، برنامه ریزی جهت جلب این افراد، به خصوص در مراکز آموزشی (که دارای افراد با تحصیلات بالاتر و سن جوان می باشند) نمود. نتایج تحقیق ما نیز نشان داد که گروه های محصل، دانشجو و افرادی که تحصیلات کارشناسی و بالاتر دارند (در گروه غیر مستمر) آلودگی کمتری دارند. طی مطالعه های انجام شده در آمریکا، شیوع شاخص های ویروسی در اهداکنندگان بار اول به طور قابل ملاحظه ای بر حسب مکان خونگیری متغیر بود (۲۸). در مطالعه ما بین اهداکنندگان غیر مستمر مرکز سازمان و

References:

- 1- Simon T, Dzik W, Snyder E, Stowel G, Strauss R. Rossi's principles of transfusion medicine. 3rd ed. New York: Lippincott Williams and Wilkins; 2002:707.
- 2- Jackson B, Busch M, Stramer S. The cost-effectiveness of NAT For HCV, HIV and HBV in whole blood donations. *Transfusion* 2003; 43(6): 721-724.
- 3- Adler M. ABC of AIDS. 5th ed. London: BMJ Books; 2002:1-5.
- 4- Hollinger F, Purcell R, Gerin J, Ganem D, Feinstone S. Viral hepatitis. New York: Lippincott Williams and Wilkins; 2002: 128-132.
- 5- Tan J. Expert guide to infectious disease. Philadelphia: A.c.p; 2002: 133.
- ۶- علویان سید مؤید، اپیدمیولوژی هپاتیت B, C در ایران، سمینار تازه‌های هپاتیت، تهران، ایران، ۱۳۸۳.
- ۷- اکبری ناهید، یآوری فخرالملوک، بررسی روند فراوانی نشانگرهای ویروسی در اهداکنندگان خون در اصفهان از ابتدای ۱۳۷۸ تا پایان ۱۳۸۰، نشریه خون پایگاه منطقه‌ای آموزشی انتقال خون اصفهان، ۱۳۸۱، شماره ۲۶، ص ۳-۹.
- ۸- فردوسی حمیده، مهدی‌زاده محمدرضا، شیوع هپاتیت B, C در اهداکنندگان خون شهر کرمان در سال‌های ۸۰-۷۹-۱۳۷۸، نشریه ساقی کویر، ۱۳۸۱، شماره ۳، ص ۱۶-۹.
- 9- Alavian SM, Gholami B, Massaret S. Hepatitis C risk factors in Iranian volunteer blood donors: A case-control study. *Gastroenterology and Hepatology* 2002; 17 (10): 1092- 1097.
- 10- Yektaparast B, Alavian SM, Kabir A, Vahid T, Kafaee J, Gharehbaghian A. Hepatitis B Prevalence and risk factors in blood donors in Ghazvine, Iran. *Vox Sanguinis* 2004; 87 (Suppl 3, 24) (abstract).
- 11- Amini Kafiabadi S, Talebian A, Amoo-hossein B, Rammau S. The prevalence of hepatic B markers in volunteer blood donors in different regions in Iran. *Vox Sanguinis* 2004; 87 (Suppl 3): 101 (abstract).
- 12- Ghavanini AA, Sabri MR. Hepatitis B surface antigen and anti hepatitis C antibodies among blood donors in the Islamic Republic of Iran. *East Meditera Health J* 2000; 6: 1114-1116.
- 13- Soldan S, BarBara J, Ramsay M, Hall A. Estimation of the risk of hepatitis B virus, Hepatitis C virus and human immunodeficiency virus infectious donations entering the blood supply in England 1993-2001. *Vox Sanguinis* 2003; 84: 274-286.
- 14- Murphy E, Bryzman S, Williams A, Co-chien H, Schreiber G, Ownby H, et al. Demographic determinants of hepatitis C virus seroprevalence among blood donors. *JAMA* 1996; 275 (13) : 143 (abstract).
- 15- Brando A, Costa Fuchs S. Risk factors for hepatitis C virus infection among blood donors in southern Brazil: a case-control study. *BMC Gasroentrology* 2002; 2(1): 18-32.
- 16- Andradeneto J, Pintarelli V, Felchner P, Morais R, Nishimoto F. HIV prevalence among blood donors in blood bank in Curitiba (Brazil), *BJID*. 2002; 6: 15-21.
- 17- Heper Y, Yilmaz E, Akalm H. Prevalence of transfusion transmissible infection (TTI) markers in donors over a 6-year period. *Vox Sanguinis* 2004; 86 (Suppl 3): 100 (abstract).
- 18- Altamin W, Altarif L, Elsheik M, Alkshan A, Qasem L, Sohaibani M. Prevalence of HBSAg and anti -HCV in Saudi blood donors. *Annals of Saudi Medicine* 1998; 18(1): 19965.
- 19- Asif N, Khokar N, Ilahi F. Seroprevalence of HBV, HCV and HIV infection among voluntary non - remunerated and replacement donors in northern Pakistan. *Pak J Med Sci* 2004; 20 (1): 24-28.
- 20- Ankara-badu G, Ahmad M, Sowayan S, Bashawri L. Demographic characteristics of seropositive donors in Al-Khobar. *Annals of Saudi Medicine* 2001; 21; (1,2): 113-116.
- 21- Dow BC. Microbiology confirmatory tests for boold donors. *Blood Rev* 1999; 13: 91-104 (medline).
- 22- Ownby HE, Korelitz JJ, Busch MP, Williams A, Kleinman S, Gilcher R, et al. Retrovirus epidemiology donor study loss of volunteer blood donor because of unconfirmed enzyme immunoassay screening results. *Transfusion* 1997; 37: 199-205.
- 23- Schreiber G, Glynn S, Damesyn M, Wright D, Dodd R, Murphy E, et al. Lapsed donors: an untapped resource. *Transfusion*, 2003; 43(1): 17-23.
- 24- Marshal D, Kleinman S, Wong J, Aubuchon J, Grima D, Kulin N, et al. Cost-effectiveness of nucleic acid test screening of volunteer blood donation for hepatitis B, hepatitis c and human immunodeficiency virus in the united state. *Vox Sanguinis* 2004; 86 (1): 28-40.
- 25- Hillyer C, Silberstein L, Ness P, Anderson K. Blood banking and transfusion medicine: Basic priciples and practice. Philadelphia: Churrchill Livingston; 2003: 434-443.
- 26- Nanta Chit N, Robison V, Wongthanee A, Kamtorn N, Soryanon V, Nelson K. Temporal trend in the prevalence of HIV and other transfusion - transmissible infections among blood donors in northon Thialand 1990 through 2001. *Transfusion* 2003; 43(6): 730- 735.
- 27- damesyn M, Glynn S, Schreiber G, Ownby H, Bethel J, Friday J, et al. Behavioral and infectious disease risks in young blood donors : Implications for recruitment. *Transfusion*, 2003; 43(11): 1596-1603.
- 28- Wang B, Scheriber G, Glynn S, Nass C, Smith J, Higgins M, et al. Prevalence of transfusion - transmitted viral infection in first time us blood supply by donation site. *Transfusion* 2003; 43: 705-712 .

Prevalence of blood transmitted viral infections in regular and non-regular donors of Arak Blood Center

Mahdaviani F.^{1,2}(MD), Saremi S.^{1,2}(MD), Maghsoudlu M.¹(MD), Pourfathollah A.A.¹(PhD)

¹Iranian Blood Transfusion Organization-Research Center

²Arak Regional Blood Transfusion Center

Abstract

Background and Objectives

Blood transmitted infections have always made problems in the use of blood and blood products. In this study, the prevalence of hepatitis B, C and HIV and relevant factors were evaluated among regular and non-regular donors in Arak Blood Center in the first six months of the year 1383 (2004).

Materials and Methods

11615 donors of Arak Blood Transfusion Center were selected. The required data were gathered by reviewing donor forms. Finally, the subjects divided into regular and non-regular donors according to demographic properties were compared. Results were analyzed based on Fisher Exact Test and Logistic Regression in spss software.

Results

40% of donors were regular and 60% non-regular. According to confirmed tests, prevalence of HBV, HCV and HIV were 0.68% , 0.2% and 0% in blood donors. These figures were 0.1%, 0.02% and 0% in regular donors and 0.05%, 0.45% and 0% in non-regular donors respectively. 1.4% of all blood donations were discarded for being positive in Elisa tests; this rate is 111 times higher among non-regular donors. In this study viral infections in non-regular donors had more prevalence ($p<0.0001$); prevalence of these infections in regular donors was higher among men and lower in employees ($p<0.05$) as tested by Elisa. The results for both groups of subjects were higher in mobile units ($p<0.05$). Prevalence of infections was lower among non-regular donors as appeared in confirmed tests in subjects with bachelor degree or higher ($p<0.05$).

Conclusions

Prevalence of viral infections among regular donors was much lower than non-regular donors. Proper awareness-raising of donors about viral diseases, criteria for blood donation, appropriate behavior for blood donation in order to promote regular donation are ways to decrease viral infections.

Key words: Prevalence, HIV, HCV, HBV
SYIBTO 2006; 2(7): 343-351

Received: 19 Apr 2005

Accepted: 14 May 2006

Correspondence: Mahdaviani F., MD, IBTO-Research Center
P.O.Box:858, Arak, Iran. Tel: (+98861)2229903; Fax: (+98861)2220015
E-mail: DR-Fmahdaviani@yahoo.com